

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Читање је важно

Када читаоци затворе корице књига, оне воде тајновит живот. Тада животиње говоре језиком људи, мртва природа постаје жива, а људи добијају натприродне моћи. Управо нам је писац то приказао у овој књизи.

Постоје разне врсте прича као што су размажене, оне које беже, празне приче, које не могу да се доврше, алергичне, од којих се зева и друге. Једна прича се сама замислила како је написана, а да није ни постојала. Било је ситуација када су обе књиге биле исте, али нису знале која је права. Најзанимљивија прича која није могла да се доврши је када је промаја ушла у пужеву кућицу и стално је понављала да је тесно, а пуж никако да се појави, зато што оставља простора читаоцу да може да је надограђује.

Постоје и размажене приче које раде само по своме. Таква је и прича о вуку са бувама, у којој се размажена књига побунила и тражила од писца да обрише све зарезе и тачке, јер личе на буве. И тако је прича изашла из књиге, али се убрзо вратила јер је схватила да у скоро свакој причи постоје животиње са бувама. Када читалац помисли да ће кијати од читања алергичне приче, заправо схвата да књига сама кија, јер је алергична на читаоца.

Да би људи стицали нова знања, неопходно је да свакодневно читају књиге, без обзира да ли су написане на више или мање страна, или имају дебеле или танке корице. Заједничко за све књиге је да су поучне и да утичу на даље образовање деце и одраслих особа. Читање је важно да би људи имали бољи речник, лакше се изражавали и стварали сложене реченице. Помаже нам и да боље пишемо саставе у школама, као и писма и честитке другарима који живе далеко од нас.

Књигу „Кога се тиче како живе приче“ препоручио бих свима, без обзира на старосну доб, деци да на сликовит и шаљив начин открију како живе приче, а одраслима да се врате у доба детињства.

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Необични јунаци прича

